

Publicerad 2012-09-22 11:31 av Den bortglömde glömmaren

En relation som alldeles för sakta blommor.

Du väntar på mig,
jag väntar på dig,
vi väntar bara väntar på varandra.

Bara väntar, väntar och väntar.

Det känns som om vi står still,
medan världen fortsätter springa oss förbi,
och lämnar oss kvar på samma destruktiva plåtå,
som vi på nu står.

Våra läppar har inte mötts på tre veckor nu,
men vi låtsas att allt är som vanligt.

Och jag vågar inte fråga dig om hur du känner,
för jag är så rädd för att svaret ska vara fel.

Jag vet att plötsligt slut skulle döda mig,
fast det kanske är att föredra före en gnista som sakta brunnit ut.

Fan.

Vill bara veta vad du tänker, känner, tycker, tänker, tänker.

Tänker.

Måste man verkligen vara ensam,
för att kunna röra sig framåt?

Eller kan vi, du & jag, gå vidare till nästa plåtå?

Om ja, så lovar jag, att stanna där med dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Den bortglömde glömmaren med Poeter.se id #41373 innehar upphovsrätten